

TONEEL

Medea's Kinderen

MILO RAU / NTGENT

Medea's Kinderen en Vijf Moorden.

Voor Milo Rau zijn Griekse tragedies geen heilige objecten uit de traditie. Hij legt in grondige bewerkingen graag verbanden bloot met het heden. Pas dan kunnen ze volgens hem de toeschouwer direct aanspreken. Eerder al verplaatste hij de 'Oresteia' naar Mossul, of smeedde 'Antigone' om tot een pamflet in de sociale strijd in Brazilië. In 'Medea's Kinderen' koppelt hij de tragedie van Euripides aan een waargebeurd Belgisch gezinsdrama waarbij een wanhopige moeder haar vijf kinderen vermoordde. Bijzonder is dat Milo Rau in 'Medea's Kinderen' de stem van de kinderen laat primeren. Meesterlijk is het woord dat bij de voorstelling past.

Johan Thielemans

Uw steun is welkom

Pzazz.theater vraagt veel tijd en inzet van een grote groep mensen. Dat kost geld. Talrijke organisaties steunen ons, maar zonder jouw bijdrage als abonnee komen we niet rond als we medewerkers eerlijk willen betalen. Uw steun is van vitaal belang en betekent dat we onafhankelijk recensies over de podiumkunsten kunnen blijven schrijven. Alvast bedankt!

ABONNEREN

LOGIN

Johan Thielemans
Gezien op 19 april 2024
NTGent

MEER INFO

DOWNLOAD PDF

Uw steun is welkom

Pzazz.theater vraagt veel tijd en inzet van een grote groep mensen. Dat kost geld. Talrijke organisaties steunen ons, maar zonder jouw bijdrage als abonnee komen we niet rond als we medewerkers eerlijk willen betalen. Uw steun is van vitaal belang en betekent dat we onafhankelijk recensies over de podiumkunsten kunnen blijven schrijven. Alvast bedankt!

ABONNEREN

LOGIN

'Medea's Kinderen' heeft de karakteristieke opbouw van Rau's werk. Alles begint op een geestige, wat badinerende toon, maar eindigt als een uitspatting van wreedheid, een rechtstreekse aanslag op ons gemoed. De intro is verrassend. Voor het rode toneelgordijn nemen zeven kinderen tussen zeven en veertien plaats. Spelcoach Peter Seynaeve vraagt hen wie ze zijn en waarom ze in dit theateravontuur wilden stappen. Ze blijken maar al te graag op de planken te staan.

Dan gaat het doek op en stappen we het verhaal binnen. Er staat een huis (scenografie: ruimtevaarders) met daarachter een groot scherm. Vanaf nu verfilmbelden van Moritz von Dunger met de *reenactment* ervan door de kinderen op het voortoneel. Seynaeve vraagt ze daarbij telkens weer wat ze ervaren.

Zo zien we Peter Seynaeve als Jason en Lien Wildemeersch als Medea op het strand vechten met een draak (Milo Rau in vermomming) en verliefd worden. Belgische verhalen spelen eerst twee oudere acteurs, Sien Eggers en Bob de Moor, de ouders van Lhermite. Een lange monoloog van Dirk Crommelinck althans onthult dan de toedracht van het drama. Glas is bevriend met Amandine, zoals Lhermite hier heet, en Mounir, maar tussen Mounir en Glas ontwikkelt eerder een homoseksuele relatie. Toch trouwde Mounir met Amandine en verwekte hij vijf kinderen bij haar. Als zij ontdekt dat de dokter een rivaal is verlaten en verstoten. Ze ziet slechts één uitweg: haar kinderen ombrengen en vervolgens zelfmoord plegen. Alleen mislukt die zelfmoord.

Terwijl Crommelinck spreekt filmt Peter Seynaeve op het podium hoe Vik Neyrinck hem naspeelt. Die opname zie je *in real time* ook op het scherm. Rau verantwoordt dat door te wijzen op de kracht van de close-up, maar het werkt ook vervreemdend. Je kan het concept zien als een radicale uitwerking van principes van Bertold Brecht. De jongere acteurs stappen daarin volop mee. Soms spelen ze commentariërend, soms stappen ze uit hun rol, soms leven helemaal in.

Voor de ontknoping van het drama kiest Rau echter een meer realistische benadering. Op het scherm zien we hoe Jade Versluys in de rol van Amandine koopt en dan het ene na het andere kind de keel oversnijdt, ook al trachten de oudsten te ontsnappen of zich te verzetten. Als Rau in de eerdere scènes afstand inbouwde, zelfs een koele, speelse manier van vertellen hanteerde, dan worden deze gruwelijke moorden nu rauw, met bloederige close-ups, en Het is afschuwelijk om te zien. Rau noemt dat de essentie van de tragedie. Hij is duidelijk gefascineerd door het geweld en de wreedheid die plots losbarst.

De slotscène beweegt zich op een slap koord: moraal en pervers genot liggen hier dicht bij elkaar. De voorstelling gaat echter ook een dialoog aan met een klassieke Griekse tekst.

Je kan je afvragen of deze horrorscène wel de juiste toon treft. Ze heeft iets van *grand guignol*, een Frans genre, genoemd naar het gelijknamige theater in Parijs, dat in bloederige horror. De slotscène beweegt zich inderdaad op een slap koord: moraal en pervers genot liggen hier dicht bij elkaar. De voorstelling gaat echter ook een dialoog aan met een klassieke Griekse tekst. Die teksten hebben een specifieke kwaliteit. Ze handelen vaak over gruwelijke (en fascinerende) verhalen bannen de wreedheid zelf van het toneel. Bij Euripides is het een bode die de moorden vertelt. Dat verslag is bij Euripides echt verpletterend. Het is een stomp in de maag dan het bloederige spektakel in deze 'Medea's kinderen'.

Na de moordscène volgt een coda. Het jongste kind, Anna Matthys, zingt 'Les yeux de ma mère' van Arno met een ontroerende zuiverheid, maar Arno's 'Elle a quelque chose de dangereuse' krijgt hier wel een verrassende, donkere kleur. Daarna is Amandine aan het woord. Haar monoloog werpt een licht op innerlijke toestand, maar toch kan je maar moeilijk begrip opbrengen voor haar genadeloze wraak. Dat is ook niet Rau's bedoeling: hij wil tonen, niet overtuigen.

In 'Medea's Kinderen' versmelt Rau twee verhalen, uit twee verschillende tijden, over een gruwelijke wraak. Rau maakt er een intrigerend theaterstuk van. Om het verhaal door kinderen te laten spelen brengt lucht in het werk zonder afbreuk te doen aan de ernst van het gegeven. Hij toont dat een situatie uit het verleden niet kan bijgezet worden in het museum van de herinnering. Het is een echt pluspunt om de kinderen te zien spelen: elk staat met zijn eigen persoonlijkheid en met een grote vanzelfsprekendheid op het toneel. Naar vorm bewijst Rau zo nogmaals hoe virtuoos hij verschillende verteltechnieken boeiend geheel kan samensmeden.

Er is, zoals altijd bij Rau, een donkere ondertoon. Die zit al in de terloopse verwijzing van Anna naar Samuel Beckett als ze opmerkt dat Godot weliswaar maar toch alles bepaalt. Zij geeft zo aan dat aan de tragedie niet te ontsnappen valt. Het strookt met Rau's gedachte van een radicaal einde van de mensheid ook in 'Family' en 'The Last Generation' opdook. Dat pessimisme valt nochtans moeilijk te rijmen met Rau's geloof in het marxisme, dat toch uitzicht biedt op een andere toekomst.

Omdat kinderen meespelen, moet het NtGent met twee bezettingen spelen. In Gent is begeleider Seynaeve een grote broer, een minzame vader, die de kinderen aanmoedigt. De tweede bezetting beleefde zijn première in Amsterdam, maar daar wordt de rol van spelleider overgenomen door Lien Wildemeersch. Het is interessant zijn om beide versies bij te wonen, want de dynamiek met de kinderen zal zeker anders uitpakken, al was het maar omdat Lien Wildemeersch Medea vertolkt.

Uw steun is welkom

Pzazz.theater vraagt veel tijd en inzet van een grote groep mensen. Dat kost geld. Talrijke organisaties steunen ons, maar zonder jouw bijdrage als abonnee komen we niet rond als we medewerkers eerlijk willen betalen. Uw steun is van vitaal belang en betekent dat we onafhankelijk recensies over de podiumkunsten kunnen blijven schrijven. Alvast bedankt!

[ABONNEREN](#)[LOGIN](#)

PARTNER PZAZZ VZW

PARTNER PZAZZ VZW

Uw steun is welkom

Pzazz.theater vraagt veel tijd en inzet van een grote groep mensen. Dat kost geld. Talrijke organisaties steunen ons, maar zonder jouw bijdrage als abonnee komen we niet rond als we medewerkers eerlijk willen betalen. Uw steun is van vitaal belang en betekent dat we onafhankelijk recensies over de podiumkunsten kunnen blijven schrijven. Alvast bedankt!

[ABONNEREN](#)[LOGIN](#)

PARTNER PZAZZ VZW

© PZAZZ 2024
ALGEMENE VOORWAARDEN
DESIGN & DEVELOPMENT BY CATAPULT